

א. דעת רבי שמעון.

מדין תורה, כשאין כהן גדול, **מנחת חביתין קרבה משל ציבור**, שנאמר בה "חֶק עוֹלָם", ללמד שפעמים קרבה משל העולם, כלומר משל ציבור.

אלא שבבית שני, שהתחלפו בו יותר משלוש מאות כהנים גדולים, [נוכל פעם שמת כהן גדול, היו בלא כהן גדול עד שמינו אחר תחתיו], אם היו נוטלים בכל יום ממון ציבור למנחת חביתין, היו מתמעטים השקלים בלשכה, ולכן תקנו, שהיורשים יביאו את המנחה הזו. וכשראו ב"ד שהיורשים פושעים, ואינם מביאים, החזירו את הדבר לדין תורה, שהמנחה באה משל ציבור.

כן מבואר בבבלי, שהיו שתי תקנות, וכן הגיהו תלמידים טועים בירושלמי.

אולם הגר"א גרס, שלדעת הירושלמי, תקנה אחת היתה, שכן מדין תורה כשמת כהן גדול, מנחת חביתין קריבה משל ציבור, כמבואר לעיל מהכתוב "חֶק עוֹלָם", אלא שהיה מקום לומר, **שיגבו באופן מיוחד מהציבור לצורך זה, והתקינו ב"ד, שלא תהא גביה מיוחדת, אלא יטלו מתרומת הלשכה**. [וזו התקנה הנוכרת במשנתנו].

ב. דעת רבי יהודה.

מדין תורה, כשמת כהן גדול, **מנחת חביתין באה מיורשיו של הכהן הגדול שמת**, שנאמר, "וְהִכְהֵן הַמְּשִׁיחַ תַּחֲתָיו מִבְּנֵי יַעֲשָׂה אֹתָהּ", ללמד, שאם מת הכהן הגדול, המנחה הזאת באה מבניו. [שאם לא בא הכתוב אלא ללמד שכל כהן גדול בכל הדורות מביא אותה די היה לכתוב בלא מ"ם "וְהִכְהֵן הַמְּשִׁיחַ תַּחֲתָיו מִבְּנֵי יַעֲשָׂה אֹתָהּ"].

מנחת חביתין הבאה כשאין כהן גדול

נתבאר, שגם כשמת כהן גדול, ולא מינו אחר תחתיו, מביאים מנחת חביתין של כהן גדול בכל יום [לדעת רבי יהודה יורשיו מביאים ולדעת רבי שמעון משל ציבור באה].

ולדברי הכל, מנחה זו אינה כמנחה חביתין שמקריב כהן גדול, שהוא מביא עשירית האיפה, וחוצה אותה חציה לבוקר וחציה לערב, אלא מנחה זו **קריבה כולה בבת אחת**.

- רבי יהודה לומד זאת מהכתוב, "מִבְּנֵי יַעֲשָׂה אֹתָהּ", שמשמע שכשבנו יורשו מביא אותה יעשה אותה כולה בשלימות.

- ורבי שמעון לומד זאת מהכתוב "כְּלִיל תִּקְטָר", הבא ללמד על הקטרת מנחת חביתין הקריבה כולה בשלימות, והיא מנחת חביתין הבאה כשאין כהן גדול.